

Petrusák János

Egy szép lány hívása

A lány már a kocsinál volt, a kutya meg mellette. Kétszer két kék tekintet lövellt a férfi felé. (Mit csinált rosszul? Na, mégis, mit? Olyan vádlón néztek a kékek.) A lány parancsolt:

– Nyisd ki, kérlek, a kaput!

Princesse kérése parancs. A férfi máris ugrott, de a lány mégis kiszállt, és a kapuhoz sasszézott.

– Jut eszembe, nem működik a nyitógomb – mondta Lisa – belülről is kóddal lehet kijutni. – Válla felett hátralesett. – Nehogy elmeneküljön a személyzet.

– Van itt – nézett háta mögé, a kertészlakra a férfi – személyzet?

Nehézkesen zörögve nyílt a kapu.

– Á – ugrott cabriójába a széplány – csak ideiglenes. Anyám tisztaságmániás! Kétnaponta átfényesítetteti a házat. Akkor jönnek takarítók, meg kertészek is. És – villantak ki szép fogai, gazdag ragadozófogai – akkor kapnak pénzt, ha mindennel meg vagyunk elégedve. Addig – fityiszt mutatott. – Apa szerint örüljenek, hogy nem pereljük be őket!

Lisa indított. A motor felmorgott. A lány vállat vont:

– Igaz, mit vehetnénk el tőlük?! Többe kerülne a per, mint ami lenne a haszon! Sajnos – világrengető sóhaj – a rabszolgaság nem megengedett. Még.

A férfi csak nézett maga köré. Most mit csináljon, hova menjen?

– Tom! – szólt a lány a kutyára.

Tom kutyának azonban öntudata volt. Felpattant és eliramodott. Nem a kocsiba, hanem fel a lépcsőn. Lisa szisszent, szeme villámot szórt. (Ilyenek a földi istennők, ha haragszanak!) A villámok a férfit találták el, mert hiszen a kutya már sehol sem volt. A szisszenő hang is a férfi felé szállt. Egy kígyó szisszenése volt az, egy gúnyos kígyóé.

– Te maradsz! Csinálj – flegma vállvonás –, amit akarsz! Csak ne gyújtsd fel a házat. Hátha még lesznek itt lakó szolgálaink!

Ezzel indult. Majdnem nekiugrasztotta kocsival önmagát a háznak és az előtte álló férfinék. Sikkantó fékezés. A lány nem sikolt, csak a kocsi, neki talán több érzéke van. Majd aztán ideges sebváltás, és adjad a rükvercnek! Kipördült, legalább hatvannal, hátrafelé a kapun. Haja lobogott. Valamiért Lisa nagyon mérges volt. Na persze, királylány, vagy inkább istenlány, aminek képzelte magát, és akinek most éppen nem sikerült valami. Úgy, ahogy akarta. De hát mit is akart?

A férfi döbbenetesen nézett, és nem akart gondolkodni! Mert ha gondolkodna, akkor... Valami súgta, ugorj ki a kapun! Ugorj, hátra se nézz, menekülj!

Csakhogya a lány még mérgesen, arrogáns hülyén is gyönyörű volt! Sőt, talán így, hogy kipirult az arca, még szebb!

Lisa, amikor már kocsija orra irányban állt, beletaposott a fékbe.

– Este – szólt a férfihoz, de úgy, hogy közben véletlenül sem pillantott arra – pontosan koktél-időben légy a háznál. – Villant a szem, végre most, ha méreggel is, de a férfire. – Ne késs! De túl korán se gyere, utáljuk! Most foglak – elfordult, szégyenlősen, zavarban, vagy ki tudja, milyen okból – bemutatni a családnak.

Négy kerékkel összehozott kocsi sikoly.

– A kapuval mi lesz? – kiáltott utána a férfi.

– Le van...

A cabrio már nem is volt ott. Csak benzingőze, az utca pora, meg a lány parfümje. Aztán mind oszlott. Csak a nyár-meleg és a nagyváros szaga maradt meg körülötte.

Ja, meg a nyitott kapu. Ha Lisát nem érdekelte, hát maradjon nyitva.

A férfi visszasétált. Nagyon csendes, üres volt az udvar. Távol, inkább nem is ezen az oldalon, hanem a folyam másik oldalán lüktetőn morajlott a nagyváros.

A férfi meg feltehetette magának a kérdést, fel most, mert egyedül maradt:
– Mi a fenét keresek én itt?

*

Mivel meleg volt, fullasztó, annyira nyomott, hogy remélni lehet, nemsokára frissítő zápor jön, a légkondi meg nem működött – itt a kertészlakban nem, fent a nagy házban biztosan, de a kertész, ahogy Lisa papája mondaná, csak ne pazarolja az áramot! –, ezért levetkőzött, és mivel megint izzadtnak érezte magát, lezuhanyozott. Hideg víz volt csak, de ez most nem is baj, viszont az igen, hogy valami időzítő kapcsoló volt a zuhanyban. Folyt valameddig, aztán figyelmeztetés nélkül elállt, ennyi volt. Biztos, hogy ne pazarolják a drága vizet se!

A férfi nem bújt vissza az öltönybe, hanem átöltözött valami kényelmesebbe. A tengerész-hacuka, bár tenger közel-távol nem volt, megfelelőnek tűnt. Legalább pamut és szellős, a póló is, meg a bermudanadrág.

Csak úgy, mezítláb leheveredett és bekapcsolta a tévét. Na, az legalább működött. A munkában fáradt munkásember itt, ha zuhanyvizet meg légkondit nem kaphatott, de bambulni kedvére bambulhatott.

Az ám, mikor is van a koktél-idő, amiről nem lehetett késnie, se előbb érkeznie? Nem lenne tisztább egy pontos időpontot mondani? Így meg csak találgathat, feleslegesen. Négy-öt-hat-hét-nyolc... mikor? Meddig számoljon? Vagy talán nem egész órákor van a találkozó, hanem félkor, de mikor félkor?

Ha ott a telefon – vezetékes – a kis asztalon, akkor... Búgás, volt vonal, és ki is csörgött egyből. Hogy hol? Biztosan a nagy házban, ahonnan utasításokat szoktak ebbe a telefonba vakkantani.

A vakkantásra gondolva megjött a vakkantó, és némán leült a farkára. A fekete-fehér husky okos kék szemével nézett.

– Na, szerinted is egy hisztérika? – kérdezte a kutyát, amely-aki behunyta a szemét, és elfordította a fejét. Ő még hallani sem akart ilyet. Milyen ilyet? Csúnya, de valós, lényegre törő kérdést a gazdájával kapcsolatban? Vagy olyat, ami...

– Mi van?

A férfi előbb nem is értette, hogy tényleg, mi van? Aztán rájött, fülén a hallgató, és a hang onnan jön. Durva női hang volt. A lány hangja.

– Hagyj már békén! Teljesen ki vagyok! És ez a hőség is, egész nap csak hajtok...

A panaszok úgy hangzottak, mint aki tényleg hisz magának. Micsoda kemény, hajtós egy élet! Kutyát sétáltatni délelőtt, még játszani is vele, aztán szépségszalomba, bocs, szentélybe menni, szaunázni, úszkálni, manikűröztetni, és – micsoda további fáradság – még több pénzt költeni: exclusive vásárolni és exclusive étkezni! Jaj, szegény! Tényleg ráfért, meg apja arany bakkártyájára a pihenés, egy kis nyugalom.

– Mit a-kar-sz? – kérdezte meg, furán szótagolva, de erőteljesen Lisa.

– Mikor menjek fel? Mikor van a koktél-idő?

– Ba...! Most ne gyere! Teljesen meztelen vagyok!

Hogy ezt miért mondta? Mondta? Kiáltotta! A férfi szeme bepárasodott. Térde megroggyant, keze megreszketett. Maga előtt látta – ó, minden híme ura, ne lássa! – a képet. Beleégett, érezte már, a tudatába: a meztelen lány, semmitől sem tartva, egyedül a nagy, hús kastélyban, lazán egy francia rokokó asztalkának dőlve, kezében kagyló – porcelán telefon – és fejét hátra veti. Hajával játszik – az játszhat! – a légkondi-szél. Bőre sima, mézszínű-barna, mindenhol szoli-egyenletes gazdagcsirke-pecsenye, egyik karjával átöleli magát – mert bármit is mond, akarná az ölelést –, mellbimbója egyik karja alól kivillan, hasa is formás, izmos kis műredek, a lába és lába köz... Közben a férfi állva is elmegy! Ha így folytatja. Megrázta fejét.

A lány valamit mondott.

– Hogy? Mi? – kérdezte a férfi.

– Mit bambulsz? – kérdezte a lány. (Ó, ha tudná!) – Hét és félre gyere, tizenkilenc harmincra! Értetted?

Meg sem várva, hogy a férfi értse, letette. Egy katt, éles, majd a bűgás.
– Köszí szépen – súgta a férfi a telefonba, aztán ő is letette.
Tom ugyanott volt, a bejáratnál, gondosan a farkára ülve. Mert hát az a szegény kutyafarok megszenvedte már néhányszor – a kocsiban – a férfi súlyosságát.
A férfi vigyorgott. Bár megcsóválta azért a fejét.
– Hát nem semmi a gazdád! Hallod? De – megint fejcsóva – veszett jó nő!
A férfi elgondolkodott önmaga szaván. És gondolataira rábólintott. Az előbb többszörösen igazat szólt: Lisa jó nő; veszett nő; és sajnós, igaz így együtt is: veszett jó nő!
A kutya, mint aki evvel tisztában van, sóhajtott és felállt. Nekiiramodott, bár szerencsére nem a tárva-nyitva álló kapunak, hanem a kertnek. Ugatott is, hátra fordulva. A férfi megértette, őt hívja. Na végre, törődik vele, mint vendéggel – vagy mi a csuda ő? – valaki.
Csukja be az ajtót? Csukná, de hol a kulcs? Hát csak kilincstre zárta. Majd, mivel Tom türelmetlen volt, ment.
Neki, tudta, ha egy szép lány hívja, akkor mennie kell.

NÉMETH JÁNOS:
Bika madárral